

Afbrudte Tanker

Om at

Fødes og Døe,

Da

Seignr. Andreas Gold,

I Sin Tid

Rennomeret Kiøb = Mand udi Bergen;

Blev nedfaldt i Sit Hvile = Sted udi Dom = Kirken

den 26de Martii 1764.

af

En Dybsørgende Søn

Med inderligste

Condolence.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

Bergen,

Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

BN 424

✱   ✱   ✱   ✱

✱ Min Fødsels Dag! et Ord af stor Betydninghed;
✱ Min Døds Dag: Ach! Et Ord hvis Lüge jeg en veed;
  Bed Fødselen man gjør det første Trin til Døden,
  Bed Døden krones kan den første Fødsels Dag,
Man billig agte bor sin Fødsel heel fornøden
  Naar Livet endes ey med Død til Velbehag;
  Saa F ø d e s, D ø e, er begge vigtig
  Bor Fødsel gjør os Døden pligtig.

At fødes det var godt, naar Liv var uden Nød,
 At døe var altid ondt, hvis Liv en fulgte Død;
 At fødes nytter en, naar Døden alting dræber,
 At døe en gavner, hvis man ikke alting naaer,
 Vor Fødsel visselig til Møne os henlæber,
 Men Døden visse Folk forskaffer bedre Kaar;
 Usalig ere alle Fødde,
 Som ikke bliver salig døde.

Hvad er det bedre da, at fødes eller døe?
 At gaae ind eller ud fra Livets omflød De?
 Vor Fødsels Dyeblis begyndes jo med Møne,
 Som vi udtrykker med vor Skrig og Taare-Band,
 Vor Døds Minute er saa fæl for tilluft Dye,
 Som Bølgerne for den der støde maa paa Strand;
 Saa baade Fødselen og Døden
 Kan begge bringe os i Nøden.

Svad er da Fødes, Døe, kun ligegyldig Ord?
 Kan Fødselen saavel, som Døden giøre Mord?
 Ja! begge kan, naar hver betragtes paa sin Maade,
 Bli Fødsel Kiød af Kiød, er det at Fødes, Døe;
 Men bliver Fødselen kun helliget ved Maade,
 Kan Døden sees an, som Livets beste Frøe,
 Saa er vi fødte at undgaae Døden,
 Og døde for at slippe Nøden.

D! vær velkommen da min fødsels første Tid,
 Som aabner Dødens Port til Livets Udgang blid;
 Men meer velkommen vær, du Død, som giør jeg fødes
 Til Livets Arve-Deel, mit længe ventet Haab,
 Min Fødsel gjorde, at mit Legeme maa dødes,
 Men du D, søde Død! gir Frugten af min Daab;
 Saa Fødselen mig vel kan trøste,
 Men du, D Død! mig heel forløste.

Saaledes dømmes en til Noe indfriet Siel,
 For hvilken Fødes, Døe, har banet evig vel,
 Men, mon Fornuften kan vel give slige Tanker?
 O! Ney, Ney, Ney, jeg nok maa sige evig Ney,
 Om Fødsel og om Død vi ret Begreb ey santer,
 Hvis ikke Raade vil Forstanden aabne Bey;
 Den fødte kloge Hedning ikke
 Beed sig mod Døden vel at skikke.

See! En Naturalist, naar Døden banker paa,
 Maa spørge: Ach! hvor hen, hvor hen skal jeg nu gaae?
 Min Fødsels Dag er god, da jeg er vel skabt bleven,
 Mon Døden ikke nu vil slet vanskabe mig?
 Ved Fødselen jeg blandt Fornuftige er skreven,
 Mon Døden ikke kan mig Fæet gjøre liig?
 Det fødes, døer, men paa hin Side
 Det hverken Godt ey Ondt kan lide.

Den, som er klog ikkun ved medfødt god Forstand,
 Om Fødsel og om Død saaledes drømme kan:
 Vor Fødsel giver Liv, men Døden Livet tager,
 Den Første volder Graad, den Anden føder Tvivl,
 Saa begge Deele kan udstøde bittre Plager,
 Da Livets første Prik er Dødens visse Piil;
 Vor Fødsel skeer da kun til Nøye,
 Og Døden kan os ey fornøye.

Men en opløst Fornuft, meer end fornuftig Aand,
 Kan ansee Fødselen og Døden i et Baand,
 Der Himmel-draget os til Gud her udi Raade,
 Og hiffet leeder til den Ere-Tempel, hvor
 Gud selv, vor beste Soel, os fryder overmaade,
 Og gjør vor Herlighed af vigtigst Værdie stoer;
 Saa bliver Fødselen til Nytte,
 Og Døden giver beste Bytte.

Saaledes tænkte min udødelige Siel,
Der af at Fødes, Døe, vil sanke evigt Vel;
Især jeg tænkte saa, da Tænke-Kraften hvilet
I den Betragtning, om En Kierlig Faders Død,
Den efter Himlens Bink fra alle Sine iset,
For hvilke Han var her til Liv og Lykke fød;
Hans Fødsels Dag blev kront med Naade,
Hans Døds Dag bragte Himmelsk Baade.

Sag, Salig Fader! da mod sidste Hierte-Bud,
Som en dybsørgend Aand beflemt kan sende ud;
Tak for Opdragelse i Tugt og gode Sæder,
Tak for Du var os Selv et Dydens Exemplar;
Vi siger Dig Farvel bedrøved, men dog glæder
Os ved Din søde Død, som Exemplarisk var;
Du fødtes til at saae for Flere,
Du døde til at høste mere.

Saa far da evig vel! Besidd Din Himmel-Arv,
Som mere blev end nok for higend Hiertes Lurv;
Nu er Din Fødsels Dag til beste Fryd forandret,
Din Døds Dag opslugt har Dit gandske Livets Sorg
Du giennem Bochims Dal til Paradiis har vandret,
Du giennem Rød og Strid tilbandt Dig Himlens Borg,
Hvor Du fra Fødsels, Dødens Strikker
Forløst kan leve evig sikker.

